

Velik finančni vrtiljak

Spoštovani bralci, naše čestitke! Posvetili ste svojo pozornost v nadaljevanju predstavljeni *izjemno aktualni tematiki*, bolnemu denarnemu gospodarstvu, z vsemi njegovimi že vidnimi posledicami in tistimi, ki se bodo šele pokazale. V bolečem in neizogibnem postopku zdravljenja bo *zlato*, tako kot v vseh krizah v preteklosti, imelo **ključno vlogo**. Vaše zanimanje vas uvršča v skupino manjšine, ki je s predvidevanji dojela, da zlato bo in mora ponovno postati središče prihodnjega zdravega gospodarstva v družbi, ki bo temeljila na načelih poštenosti. Današnji *brevzredni in ponarejeni denar*, ki v glavnem služi ohranjanju moči drobne manjšine ljudi, bo neizogibno propadel. Dejstvo, da s tem ne bo povezan zgolj proces zdravljenja družbenih interakcij in sistemov, temveč boste v dogledni prihodnosti tudi vi obirali sadove svojih predvidevanj, se razume samo na sebi.

S tem bodo pridobili tudi tisti, ki razpolagajo le z zelo omejenimi ali sploh nikakršnimi sredstvi za nakupe zlata: kajti *navidezni denar*, ki ga tiskajo v poljubnih količinah ali drugače *razmnožujejo* brez omembe vrednih stroškov, se bo nato ponovno spremenil v *pravi denar*, ki nastane na podlagi realnih učinkov dela in katerega vrednost se bo v celoti ohranila za vnuke in pravnuke, njegovo kupno moč pa bo mogoče izračunati za desetletja vnaprej.

Prikrito in stalno nadaljujoče se *razlaščanje* z razvrednotenjem denarja v dobro tistih, ki ustvarjajo dolgeve, prizadene vse ostale ljudi. To je zahrbtnen, perfiden in v visoki stopnji antisocialen proces, ki ne prizanaša nikomur, ki je družbeno-politično izjemno nizkoten, dolgoročno pa vselej vodi v pogubo. Zgodovina je bogata s takšnimi primeri.

Upamo, da vas bo ta tematika vzpodbudila k nadaljnjemu samostojnemu **razmišljanju in analiziranju**. Neverjetno – morda 95 % ljudi ali celo več razmišlja samo še v okviru vnaprej izdelanih tujih misli, ki so jim vsak dan servirane v lepi embalaži in navidezno

logično ter prepričljivo v vselej novih različicah, pripravljenih za množično potrošnjo.

Kot vidite, se veliki finančni vrtiljak še kar naprej vrti v smeri, ki smo jo nakazali že v prvi izdaji. Seveda se hitrost vrtenja povečuje. Pri osnovni tematiki pa se ni spremenilo skorajda nič. Opaziti je mogoče le zaostritev fundamentalnih problemov. Čas in vladavina zdajšnjega svetovnega imperija se nagibata h koncu. Moč elite papirnatega denarja izginja. V hektični paniki en *vrh* prehitava drugega. In nevarnost vojne, še zlasti glede Irana, se ni prav nič zmanjšala. *Barack Obama*, v katerega so položena vsa upanja, sanjari o tem, da bi v prihodnje skladom za zavarovanje rizičnih naložb, investicijskim družbam, bonitetnim agencijam in zavarovalnicam, celo bankam ter drugim finančnim žonglerjem, nadel kratke vajeti. Vendar, kdo nadzoruje tiste, ki nadzorujejo? O boljših pravilih ali smiselnih omejitvah za monetarne politike in bančnike osrednjih bank vsekakor ni bilo govora. Ob tem pa so bili ukrepi planskega gospodarstva in obsežne manipulacije v sistemu papirnatega denarja dejanski razlogi za današnjo krizo. Pod pretvezo *reševanja* se bodo zdaj v našem finančnem in gospodarskem sistemu še okrepili. S tem pa umira prosti trg, katerega mehanizmi so edine prave zdravilne moči, ki so kos vsakršni krizi – pri čemer pa bi morali načeloma umreti vsi *centralni načrtovalci* po vsem svetu aktivnih osrednjih bank z njihovim povezanim delovanjem.

Ali polagate velika upanja v medtem oblikovano novo vlado ZDA z – razen *Obame* – veteranskimi političnimi figurami in dobro znanimi obrazi? Pripravite se na grenko razočaranje. Še naprej bo hitro kopičila gore dolgov, ne da bi jih zmanjševala. Vsako zmanjševanje ostaja utopija, ki se mora izjaloviti zaradi ekonomske realnosti. Velikih omejitev osebnih svoboščin na podlagi zakonov in odredb, ki so jih uvedli njihovi predhodniki, ne bo odpravila. Kontrolirala, nadzorovala, opazovala, vohunila, agresivno uravnavala in zaposlovala bo več zvestih služabnikov države in sistema, ne manj. Omejitve vojske in oborožitve bodo, če sploh, samo navidezne. *Zmanjšanih* bo nekaj zneskov, ki bi gospodarstvo ter celo tiskarje denarja tako in tako povsem preobremenili in so bili tako in tako enostavno utopični. Tukaj gre le za razdajanje domnevno pomirjujočega opija.

Obama je po lastnih ponavljajočih se izjavah «ogorčeni sovražnik davčnih oaz, davčnih zatočišč in držav z nepravičnimi davčnimi

sistemi». Globalni popolni nadzor državljana, bančnih računov, zračnega transporta, plačilnega prometa in nakupovalnih navad, računalniških podatkov, vsebin zaupnih datotek, osebnih posebnih ljubezni in navad so še vedno povsem v vrhu točk dnevnega reda njegovega sistema, ki mu načeluje kot vodilna figura. Ta *nevidna nadzorovalna mreža* se še zateguje, medijski papagaji še naprej živahno klepetajo. Osrednje banke se držijo stare smeri in pečejo enak plesnivi kolač kot nekdanj, po edinem receptu, ki ga poznajo: *neovirano razmnoževanje* papirnatega, žiralnega in digitalnega denarja. Politiki navdušeno ploskajo.

Novo, šesto poglavje služi kot dopolnilo prve izdaje dvojnemu **namenu**: po eni strani bomo v njem na kratko povzeti dogodke, ki so se zgodili medtem, tako da bo bralec na tekočem z njimi. To, da so 'argumenti' mogočnejšev včasih nekoliko začinjeni z rahlo ironijo, naj bo avtorju oproščeno. Po drugi strani skuša avtor na kratko predstaviti, kakšen bi lahko bil nadaljnji potek. Pogled v prihodnost je vselej nekoliko tvegano početje. Kljub temu se z veliko verjetnostjo zdi, da drži, da bi se najbolj naravna in najpametnejša rešitev, namreč pustiti krizo, da se izbesni, vsi bolniki pa umrejo, zato da bi se iz pepela papirnatega denarja brez kritja lahko porajal nov, zdrav finančni in gospodarski sistem, pač utegnili izjaloviti zaradi okorele sebičnosti mogočnejšev. Če se ekscesi in neravnovesja nekega obdobja ne popravijo ter končajo prostovoljno, za to neogibno in prisilno poskrbijo naravni ter gospodarski zakoni. Načeloma preostajajo le še **tri** druge, v poglavju 6 predstavljene **alternative**, zaradi katerih nas utegnejo naši vnuki in pravnuki sovražiti ali vsaj prezirati oziroma zaničevati.

Bern, april 2009
Prof. dr. Hans J. Bocker